

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/13/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8815000056
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Zeleňáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8815000056.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Mariána Sninského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.09.2018, v trestnej veci obžalovaného B. E. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. OT 5/15 zo dňa 24.11.2017 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, d/ Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovaného

B. E., nar. XX.XX.XXXX vo E. nad P., trvale bytom E. nad P., L. XXXX/XX,

podľa § 285 písm. b/ Tr. por. o s l o b o d z u j e spod obžaloby okresného prokurátora pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

- dňa XX.XX.XXXX v čase o XX.XX hod. bolo zastavené osobné motorové vozidlo zn. E. O. s EČ: VT-Q. 1, bielej farby, ktoré viedol obvinený B. E. po Ul. K. vo E. nad P. v smere jazdy z O. oblasti do mesta E. nad P., kde vozidlo bolo zastavené pri bývalej čerpacej stanici z dôvodu toho, že obvinený sa v čase o XX.XX hod. dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, kde prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť v obci, pričom s vozidlom išiel rýchlosťou 79 km/h, kde po zastavení vozidla obvinený z vozidla vystúpil a vozidlo uzamkol a chcel z miesta odísť, v čom mu bolo zabránené prítomnou hliadkou PZ a následne po poučení o správnom vykonaní dychovej skúšky bol vyzvaný, aby vykonal dychovú skúšku na prítomnosť alkoholu v dychu prístrojom Dräger, čo obžalovaný opakovane maril a následne ju bez udania dôvodu odmietol vykonať a odmietol sa tiež podrobiť lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, aj keď by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie, kde až v čase o 01.47 hod. na vlastnú žiadosť bola vykonaná dychová skúška na prítomnosť alkoholu v dychu s nameranou hodnotou 0,98 mg/l alkoholu v dychu,

pretože skutok nie je trestným činom.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal súd prvého stupňa obžalovaného B. E. za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- dňa XX.XX.XXXX v čase o XX.XX hod. bolo zastavené osobné motorové vozidlo zn. E. O. s EČ: VT-Q. 1, bielej farby, ktoré viedol obvinený B. E. po Ul. K. vo E. nad P. v smere jazdy z O. oblasti do mesta E.

nad P., kde vozidlo bolo zastavené pri bývalej čerpacej stanici z dôvodu toho, že obvinený sa v čase o XX.XX hod. dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, kde prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť v obci, pričom s vozidlom išiel rýchlosťou 79 km/h, kde po zastavení vozidla obvinený z vozidla vystúpil a vozidlo uzamkol a chcel z miesta odísť, v čom mu bolo zabránené prítomnou hliadkou PZ a následne po poučení o správnom vykonaní dychovej skúšky bol vyzvaný, aby vykonal dychovú skúšku na prítomnosť alkoholu v dychu prístrojom Dräger, čo obžalovaný opakovane maril a následne ju bez udania dôvodu odmietol vykonať a odmietol sa tiež podrobiť lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, aj keď by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie, kde až v čase o 01.47 hod. na vlastnú žiadosť bola vykonaná dychová skúška na prítomnosť alkoholu v dychu s nameranou hodnotou 0,98 mg/l alkoholu v dychu.

Za to mu podľa § 289 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu 18 mesiacov a zároveň mu podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na 2 (dva) roky.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, podal obžalovaný, prostredníctvom svojho obhajcu, odvolanie, ktoré neskôr osobitným podaním aj odôvodnil. V písomných dôvodoch svojho odvolania namietal, že konanie, ktoré predchádzalo rozsudku, bolo vykonané v rozpore s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Za nezákonné považoval už jeho zadržanie a obmedzenie jeho osobnej slobody. V tejto súvislosti namietal, že v zápisnici o jeho zadržaní a obmedzení osobnej slobody je ako dôvod takéhoto postupu uvedený § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ktorý však nezodpovedá slovnému popísaniu dôvodu, keďže ním podľa zápisnice mala byť skutočnosť, že chcel z miesta ujsť, a preto svoje zadržanie a obmedzenie osobnej slobody vykonané z neexistujúceho dôvodu považuje za nezákonné. Nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní videl aj v tom, že bezprostredne po svojom zadržaní nebol vypočutý policajtom, hoci to takto prikazuje ust. § 85 ods. 4, veta prvá, Tr. por. Obdobne tak za nezákonné považoval aj začatie trestného stíhania, a to z dôvodu, že toto bolo v zmysle ust. § 199 ods. 1 Tr. por. začaté vykonaním zaisťovacieho úkonu, ktorým zadržanie jeho osoby nepochybne bolo, napriek tomu uznesenie o začatí trestného stíhania z 08.03.2015 neobsahuje aj označenie zaisťovacieho úkonu, ktorým sa trestné stíhanie začalo. Ďalej namietal, že nstržm. G. D., príslušník PZ, bol vypočutý predtým, než bol vypočutý on sám (obžalovaný), to potom znamená, že reálne sa jeho výsluchu zúčastniť nemohol, čím bolo znemožnené jeho právo vyplývajúce z ust. § 213 ods. 1 Tr. por., teda právo zúčastniť sa na výsluchu svedka a jeho poučenie o tomto práve bolo potom bezvýznamné. Ďalej namietal aj spôsob vedenia svojho výsluchu v prípravnom konaní, pretože zo zápisnice o tomto úkone vyplýva, že pri jej prečítaní a podpise mal byť prítomný nstržm. G. D., ktorý je ale svedkom konania, ktoré sa jemu (obžalovanému) kladie za vinu, a preto nezodpovedá zákonnej definícii nezaujatej osoby, vyplývajúcej z ust. § 30 ods. 2 Tr. por., pričom práve len takáto osoba podľa § 124 ods. 3 Tr. por. môže byť prítomná pri prečítaní a podpísaní zápisnice o výsluchu obvineného. Uviedol, že bolo taktiež porušené jeho právo na preštudovanie spisu podľa § 208 Tr. por., ktoré sa v čase od 11.00 - 11.30 hod., ako je poznamenané v zápisnici o tomto úkone, neuskutočnilo, ide o údaj nepravdivý, spis mu bol predložený pred šiestou hodinou a v nekompletnej podobe. Odvolateľ v ďalšom vyjadril názor, že súd prvého stupňa hodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní v rozpore s ich obsahom, resp. výlučne v jeho neprospech. Poukázal na skutočnosť, že prvostupňový súd najprv upozorňuje na jeho (obžalovaného) výpoveď z prípravného konania, pričom následne v ďalšom obsahu rozhodnutia konštatuje, že môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané, pritom rozpor vo svojich výpovediach podľa jeho (obžalovaného) názoru vysvetlil. Namietal, že prvostupňový súd porušil zásadu rovnosti strán nahrádzaním procesného postavenia prokurátora, keď na rozpor v jeho (obžalovaného) výpovedi na hlavnom pojednávaní v porovnaní s jeho výpoveďou v prípravnom konaní, upozornil sám, bez akejkoľvek intervencie prokurátora. Záver prvostupňového súdu o tom, že bol svedkom D. poučený a vyzvaný na podrobenie sa vyšetreniu, čo mal odmietnuť, považuje za rozporné s výpoveďou spomínaného svedka. V tejto súvislosti poukázal na konkrétne vyjadrenia svedka, kedy opakovane mal uvádzať, že si na priebeh spornej udalosti presne nepamätá, nespomína, vypovedal rozporne ohľadom toho, či sa žiadal (obžalovaný) na odber krvi, z čoho potom vyvodil záver, že dotknutý svedok sa ani raz nevyjadril, že sa odmietol (obžalovaný) podrobiť lekárskemu vyšetreniu odberom krvi, ale naopak uviedol, že predmetné vyšetrenie žiadal. Odvolateľ v ďalšom namietal, že prvostupňový súd síce poukázal na obrazový záznam vyhotovený pri prekročení maximálne povolenej rýchlosti a

výpovede svedkov K. E., B. E., C.. D., S. E., pričom zároveň konštatoval, že všetky ostatné dôkazy, ktoré boli zhromaždené v priebehu konania preukazujú, že (obžalovaný) skutok spáchal, avšak bez toho, aby zdôvodnil tento svoj záver konkrétnymi skutočnosťami, ktoré by vyplynuli z určitých, súdom spomínaných dôkazov. Z uvedeného potom odvolateľ vyvodil záver, že svedecká výpoveď príslušníka PZ G. D. je jediným dôkazom, ktorý mal preukazovať, že sa mal skutku uvedeného v obžalobe dopustiť, ak však má byť svedecká výpoveď jediným dôkazom, ktorý ho zo spáchania stíhaného skutku usvedčuje, takáto výpoveď musí byť dôveryhodná a bez zjavných rozporov, menovaný svedok však podľa jeho (obžalovaného) názoru vypovedal neurčito, niektoré podstatné fakty dokonca nedokázal zodpovedať vôbec a zjavne logické konflikty vysvetliť. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že spomínaný svedok pri svojej výpovedi uvádzal, že pri ich kontrole tam bola jedna osoba, pritom z fotografie vyhotovenej cestným radarovým prístrojom je zrejmé, že v osobnom motorovom vozidle sa nachádzali osoby dve, a to za situácie, že svedok G. D. tvrdil, že počas celej doby prenasledovania vozidla toto mal neustále na dohľad, pričom, ak by toto jeho tvrdenie zodpovedalo skutočnosti, musel by v aute zaregistrovať osoby dve, taktiež, podľa jeho (obžalovaného) názoru, nie je pravdou, že by ho svedok videl motorové vozidlo uzamknúť, keďže uňho pri osobnej prehliadke kľúče od vozidla nájdené neboli. Ďalej odvolateľ vyčítal prvostupňovému súdu, že nijakým spôsobom nevyhodnotil tvrdenie svedka G. D., že ho (obžalovaného) pri kontrole poučovala asi pani X.. V tejto súvislosti namietal, že dôkaz, a to výpoveď G. D. nezodpovedá požiadavkám kladeným na jediný relevantný usvedčujúci priamy dôkaz, ktorý za takejto situácie musí byť jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybiteľný, či dokonca vyvrátený. Na strane druhej tvrdil, že jeho (obžalovaného) výpoveď bola jednoznačná, na ktorej zotrval aj pri konfrontácii vykonanej so svedkom G. D.. V ďalšom sťažovateľ vyčítal súdu prvého stupňa, že sa nezaoberal časovými súvislosťami týkajúcimi sa stíhaného skutku a za účelom ich ozrejmenia nevykonal rekonštrukciu alebo preverku výpovede na mieste činu. Taktiež namietal, že správa o objasňovaní priestupku je len úradný záznam spísaný príslušníkmi PZ, a preto nie je dôkazným prostriedkom, ktorý by bolo možné v trestnom konaní použiť. Vyčítal ďalej prvostupňovému súdu, že ako dôkaz na preukázanie jeho (obžalovaného) viny a na spochybnenie fotografií, ktoré obhajoba predložila za účelom preukázania jeho neviny, použil písomné podanie obhajcu, ktorým navrhuje vykonanie dôkazov. Namietal, že prvostupňový súd, sa zaoberal otázkou dôveryhodnosti svedkov K. a B. E., no na takéto hodnotenie pri osobe svedka G. D. rezignoval, a to aj napriek už konštatovaným rozporom v jeho výpovedi. V ďalšom poukázal na znenie ust. § 5 ods. 7 písm. c/ zák. č. 219/1996 Zb. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a zdôraznil, že lekárske vyšetrenie spojené s odberom a laboratórnym vyšetrením krvi je potrebné vykonať vždy, ak o to požiada osoba, ktorá sa vyšetreniu na zistenie alkoholu alebo omamných látok a psychotropných látok má podrobiť, pritom prvostupňový súd v tejto súvislosti, podľa jeho názoru, účelovo opomenul časť výpovede svedka D., ktorý potvrdil jeho (obžalovaného) žiadosť o odber krvi a prvostupňový súd si v tejto súvislosti, bez akéhokoľvek dôkazného základu osvojil domnienku, že mal toto vyšetrenie žiadať až cca 3 hodiny po čase spáchania skutku. Namietal, že z vykonaného dokazovania nie je známy obsah poučenia policajtní pred žiadosťou o vykonanie skúšky na alkohol a v tejto súvislosti ešte upozornil, že lekárska správa vranovskej nemocnice zo dňa 08.03.2015 bola vypracovaná a doručená do súdneho spisu na základe žiadosti súdu, a to bez návrhu alebo akejkolvek intervencie obhajcu alebo prokurátora, ktorý zastupuje obžalobu a nesie dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním jeho (obžalovaného) viny, takýmto iniciatívnym postupom súd, podľa jeho názoru, nahrádzal procesné postavenie prokurátora a porušil tak zásadu rovnosti strán a princípy spravodlivého procesu. Záverom potom ešte vyjadril názor, že postup súdu prvého stupňa bol v jeho veci inkvizitný, rozhodnutie je jednostranné, účelovo vypracované, bez odkazu na konkrétne skutočnosti preukazujúce jeho vinu, čím prvostupňový súd, podľa jeho názoru, porušil zásadu „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“, a preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby ho oslobodil.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k nasledovným záverom.

Krajský súd v prejednávanej veci už rozhodoval, a to uznesením sp. zn. 4To 1/2017 zo dňa 26.04.2017, kedy podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Podľa § 327 ods. 1 Tr. por. súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Týmto ustanovením sa prvostupňový súd dôsledne neriadil, pretože pri rozhodovaní zavŕšenom napadnutým rozsudkom nerešpektoval právny názor vyslovený odvolacím súdom vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí.

Aj keď nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu súdom prvého stupňa môže byť dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvého stupňa (primerane TpR ČR 9/2004), okrem ďalších dôsledkov, ktorý takýto postup prvostupňového súdu má (presahujúcich ale rámec prejednávanej veci), krajský súd vzhľadom na nevyhnutnosť oslobodenia obžalovaného spod obžaloby okresného prokurátora nepovažoval za správne predlžovať súdne konanie a stav právnej neistoty vrátením veci prvostupňovému súdu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie dospejúc k záveru, že jeho pochybenia môže sám svojim rozhodnutím napraviť.

Niet pochyb o tom, že cieľom ust. § 289 ods. 2 Tr. zák., ako to vyplýva aj z dôvodovej správy k zákonu, ktorým bolo toto ustanovenie zakomponované do trestného zákona, je prehĺbiť ochranu života, zdravia a majetku občanov najmä pred vodičmi dopravných vozidiel, ktoré vedú vozidlo v podnapitom stave alebo pod vplyvom drog už poskytovanú ustanovením § 289 ods. 1 Tr. zák.

Prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák., je ohrozovací trestný čin viažuci sa na výkon inej činnosti (než zamestnania), ktorou je aj jazda motorovým vozidlom, vykonávaná v stave vylučujúcom spôsobilosť (ovplyvnenie fyzických a psychických schopností návykovou látkou vodiča motorového vozidla bezpečne viesť toto vozidlo), ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, pri ktorej činnosti by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku (primerane Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 55/2013).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného účelom ustanovenia § 289 Tr. zák., a to aj jeho odseku 2, ktorý logicky nadväzuje na ust. § 289 ods. 1 Tr. zák. je síce chrániť život, zdravie a majetok občanov najmä pred vodičmi dopravných vozidiel, ktoré vedú vozidlo v podnapitom stave alebo pod vplyvom drog, avšak nie všetkými (menej závažné prípady jazdy pod vplyvom návykových látok - v prípade alkoholu do 1 promile - je zverená priestupkovému zákonu) ale len tými, ktorí sa užívaním návykovej látky uviedli až do stavu nespôsobilosti, pretože až vtedy sa ovplyvnenie návykovými látkami stáva trestnoprávne významným.

V tejto súvislosti je nutné poukázať na skutočnosť, že uplatňovanie zásady „nikto nie je povinný obviňovať seba samého“, vyplývajúcej z čl. 37 ods. 1 a čl. 40 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a výslovne zakotvený v čl. 14 ods. 3 písm. g) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, má chrániť obvineného pred bezprávnym donucovaním zo strany štátnych orgánov a tým prispievať k zaisteniu spravodlivého procesu. Právo neprispievať k vlastnému obvineniu sa v prvom rade týka rešpektovania vôle obvineného mlčať, ako aj neprispievať ku svojmu obvineniu a usvedčeniu iným aktívnym konaním. Obvineného však možno podrobiť strpeniu dôkazných úkonov, ktoré predpokladajú len jeho pasívnu účasť, a to aj s použitím určitého stupňa nátlaku, ktorý však nesmie byť zneužitý jeho neprimeranosťou. Od obvineného možno požadovať, aby strpel napr. odňatie veci, odobratie vzorky dychu, moču, krvi, pachu, vlasov alebo tkanív pre účely testu DNA - a to i za pomoci donútenia, napriek skutočnosti, že ho tieto dôkazy usvedčujú (R 92/2015).

Pokiaľ teda v prípade odmietnutia podrobiť sa zisteniu alkoholu v dychu jeho analyzátorom je možné obvineného za použitia primeraného donútenia primäť k tomu, aby strpel odobratie vzorky krvi, či iného biologického materiálu, ak to samozrejme nie je spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie (čo nie je prípad prejednávanej veci), a tak vytvoriť podmienky pre náležité zistenie skutkového stavu umožňujúceho spravodlivé rozhodnutie (§ 2 ods. 10 Tr. por.), ustanovenie stanovujúce trestnoprávnu zodpovednosť za odmietnutie podrobiť sa dychovej skúške sa javí byť doplňujúce, a to aj z dôvodu, že neumožňuje reálne zistiť, či vodič naozaj viedol motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, čo je účelom ustanovenia § 289 Tr. zák., prichádzajúce do úvahy najmä za situácie, že by v tom ktorom prípade použitie donútenia nebolo primerané, alebo v prípade, že

obvinený ujde a tak zmarí akúkoľvek inú možnosť náležitého zistenia skutkového stavu svojim aktívnym pričinením a podobne.

Navyše, ako to už bolo vyššie naznačené, zákaz sebaobviňovania sa týka rešpektovania vôle obvineného mlčať, ako aj neprispieť ku svojmu obvineniu a usvedčeniu iným aktívnym konaním. Keďže vykonanie dychovej skúšky analyzátorom dychu nepochybne vyžaduje aktívne konanie zo strany obvineného, priamo k jej vykonaniu nemožno obvineného nútiť. Nie je teda možné celkom prehliadnuť, že ustanovenie odseku 2 §-u 289 stanovením trestnoprávnej zodpovednosti za odmietnutie podrobiť sa dychovej skúške v zásade prekleňuje zákaz sebaobviňovania v odôvodnených situáciách, keď aj takýmto spôsobom je potrebné prehliť ochranu už poskytovanú ust. - ím odseku 1 § - u 289.

V tejto súvislosti je potom potrebné ešte uviesť, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy zaručuje, že každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06), čomu nezodpovedá prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchýliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť, alebo niektorý z ústavno-právnych princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu (I. ÚS 306/2010).

Vzhľadom na už spomínaný účel ust. § 289 ods. 2 Tr. zák. prehliť a doplniť ochranu poskytnutú ust. § 289 ods. 1 Tr. zák., vzhľadom na systematické usporiadanie spomínaných základných skutkových podstát, keď odmietnutie podrobiť sa vyšetreniu na zistenie návykovej látky je zaradené do v poradí druhej základnej skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, zakotvanej do trestného zákona z časového hľadiska neskôr, na faktické preklopenie zákazu sebaobviňovania podozrivej osoby, na účel Trestného poriadku vyplývajúci z jeho § 1, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatelov podľa zákona, avšak pri rešpektovaní základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb, podľa názoru krajského súdu, orgány činné v trestnom konaní nemôžu v prípade odmietnutia podrobiť sa vyšetreniu na zistenie návykovej látky podozrivou osobu postupovať prísne formálne a nezohľadniť vyššie uvádzané skutočnosti, zvlášť za situácie akú v prejednávanej veci vytvorili samotné orgány činné v trestnom konaní svojim nedôsledným postupom poznačenom procesnými chybami.

Z obsahu spisu, a to najmä rozhodnutia sp. zn. ČVS:M.-XX/DI-Ú-XXXX zo dňa 08.03.2015 vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní v prejednávanej veci začali trestné stíhanie a vzniesli obžalovanému obvinenie tým istým, už spomínaným, uznesením, a to pre skutok, ktorého podstata spočíva v tom, že obžalovaný po zastavení motorového vozidla, ktoré viedol a vystúpení z neho, odmietol dychovú skúšku, odmietol aj odber krvi, alebo iného biologického materiálu a dychovou skúškou na jeho žiadosť bol zistený výsledok 0,98 mg/l alkoholu v organizme. Zo spomínaného unesenia nijakým spôsobom nevyplýva, že by k začatiu trestného stíhania došlo už vykonaním zaisťovacieho úkonu, k čomu napokon ani nemohlo dôjsť, pretože zatiaľ čo, ako to vyplýva zo zápisnice o tomto úkone, obžalovaný bol obmedzený na osobnej slobode a zadržaný 08.03.2015 o 00.47 hod., dychovej skúške sa na vlastnú žiadosť podľa zápisu o jej vykonaní podrobil 08.03.2015 o 01.47 hod., pritom začatie trestného stíhania sa vzťahuje aj na tieto skutkové okolnosti. To potom ale ďalej aj znamená, že orgány činné v trestnom konaní nevzhládli v prejednávanej veci žiadne nebezpečenstvo z omeškania.

A na vyššie naznačenom skutkovom základe bola na obžalovaného podaná aj obžaloba.

Orgány činné v trestnom konaní teda začali trestné stíhanie a vzniesli obžalovanému obvinenie v tom istom časovom okamihu ohľadom skutkových okolností, ktoré bolo možné zároveň posúdiť aj podľa odseku 1 aj podľa odseku 2 §-u 289 Tr. zák., pretože jednak kládli obvinenému za vinu, že viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu (čo zistili dychovou skúškou) a jednak preto, že sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktorých ale súčasná aplikácia možná nie je (právnym posúdením skutku orgánmi činnými v trestnom konaní pritom nie je súd viazaný), a ktoré ani vedľa

seba nemohli obhájať, pretože obžalovaného je možné stíhať buď preto, že viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, čo bolo niektorým z vyšetrovaní zistené, čo ale potom znamená, že vyšetrovanie neodmietol, alebo preto, že vyšetrovanie odmietol, čo ale bráni záveru, že odmietnutým vyšetrovaním bolo jeho ovplyvnenie alkoholom zistené.

Orgány činné v trestnom konaní teda začali trestné stíhanie a vzniesli obvinenie obžalovanému v čase, keď im nič nebránilo skutok v intenciách ust. § 289 ods. 1 Tr. zák. objasniť (opakovanou dychovou skúškou certifikovaným analyzátorom dychu a následným znaleckým dokazovaním z odboru zdravotníctva za účelom spätného prepočtu stupňa ovplyvnenia alkoholom, keďže dychovú skúšku obžalovaný vykonal s odstupom cca jednej hodiny, potom čo motorové vozidlo mal viesť). K čomu ale v prejednávanej veci nedošlo, pretože dychová skúška bola vykonaná len raz, aj to necertifikovaným analyzátorom a nebol ani znalcom vykonaný spätný prepočet stupňa ovplyvnenia alkoholom.

Z ust. § 289 ods. 2 Tr. zák. ďalej vyplýva, že tohto trestného činu sa dopustí ten, kto sa odmietne podrobiť vyšetrovaniu na zistenie návykovej látky, pritom takéto vyšetrovanie je možné vykonať dychovou skúškou, ak by malo ísť o alkohol, orientačným testovacím prístrojom, ak by malo ísť o iné návykové látky alebo lekárske vyšetrovaním krvi alebo iného biologického materiálu, teda obžalovaný má možnosť odvrátiť trestnú zodpovednosť za uvedený trestný čin v prípade odmietnutia vyšetrovania dychovou skúškou, či orientačným testovacím prístrojom, absolvovaním lekárskeho vyšetrovania krvi, či iného biologického materiálu a naopak. Na obdobnom princípe je postavené aj ust. § 69 ods. 1 písm. d/ zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov a ust. § 137 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona, ktoré pri definícii či už oprávnení policajta, alebo zodpovednosti vodiča motorového vozidla, používajú len pojem vyšetrovanie na zistenie požitia alkoholu alebo inej návykovej látky bez rozlíšenia, či ide o dychovú skúšku alebo odber a vyšetrovanie krvi, či iného biologického materiálu, a taktiež aj už spomínané ust. § 5 ods. 7 písm. c/ zák. č. 219/1996 Zb. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb v znení neskorších predpisov, podľa ktorého lekárske vyšetrovanie spojené s odberom a laboratórnym vyšetrovaním krvi alebo iného biologického materiálu sa vykoná vždy, ak o to požiadala osoba, ktorá sa vyšetrovaniu na zistenie alkoholu alebo omamných látok a psychotropných látok má podrobiť. A obdobne tak podľa § 32 ods. 3 zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov odber krvi osoby podozrivej zo spáchania priestupku sa musí vykonať, ak o to táto osoba požiadala.

Z uvedeného je potom zrejmé, že trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. sa nedopustí ten, kto sa síce odmietne podrobiť dychovej skúške, ale zároveň žiada, aby uňho bolo vykonané lekárske vyšetrovanie odberom a vyšetrovaním krvi alebo iného biologického materiálu a takéto lekárske vyšetrovanie mu orgánmi činnými v trestnom konaní nie je umožnené, a preto aj pri vyvedení trestnej zodpovednosti za tento trestný čin je nutné spoľahlivo objasniť, či po odmietnutí podrobiť sa dychovej skúške sa obžalovaný odmietol podrobiť aj lekárske vyšetrovanie krvi alebo iného biologického materiálu.

A keďže medzi vyššie naznačenými úkonmi existuje väčší či menší časový odstup, keď po naplnení po formálnej stránke všetkých znakov trestného činu (napríklad odmietnutím dychovej skúšky alebo skúšky orientačným testovacím prístrojom) obžalovaný môže odvrátiť trestné stíhanie podrobením sa lekárske vyšetrovanie, spomínaný trestný čin vykazuje znaky trvajúceho trestného činu, pretože obžalovaný odmietnutím dychovej skúšky vyvolá protiprávny stav, ktorý udržiava kým sa nepodrobí lekárske vyšetrovanie. Pritom nie je výnimkou, že zasahujúci policajti umožnia obvinenému sa rozhodnúť, či sa lekárske vyšetrovanie podrobí, až v zdravotníckom zariadení (napríklad rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 To 100/2017, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 To 26/2018).

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že obžalovaný po tom, čo mal odmietnuť vykonanie dychovej skúšky, sa dychovej skúške podrobil vo veľmi krátkom čase, teda stav odmietania podrobiť sa dychovej skúške trval len veľmi krátku dobu, a to vlastne ešte pred tým, než orgány činné v trestnom konaní pristúpili k začatiu trestného stíhanie a vznieseniu obvinenie (podľa vyššie spomínaného uznesenia),

teda v časovom rozmedzí, kedy ešte k žiadnemu významnému škodlivému následku nedošlo, zásadným spôsobom nebolo sťažené, či zmarené vyšetrovanie trestného činu, za situácie, že samé orgány činné v trestnom konaní vytvorili priestor pre konkurenciu dvoch do úvahy prichádzajúcich zákonných ustanovení, pritom nie je možné považovať za správny ich postup, keď sa priklonili k aplikácii ustanovenia v menšej miere chrániaceho základné práva a slobody obžalovaného vyplývajúce z Ústavy SR.

Za takejto situácie potom, ako to už krajský súd uviedol aj vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, nie je možné závažnosť konania obžalovaného v tomto smere posúdiť ako závažnosť presahujúcu mieru nepatrnosti.

Navyše odhliadnuc od už uvedeného, podľa názoru krajského súdu, ani doposiaľ zhromaždený dôkazový materiál pre uznanie viny obžalovaného, a to aj pre chyby vyskytujúce sa tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom nestačia.

Jediným ťažiskovým dôkazom, o ktorý súd prvého stupňa oprel svoje rozhodnutie o uznaní viny, a ktorý v podstate mal k dispozícii je výpoveď zasahujúceho policajta svedka G. D.. Podporne potom ešte bolo možné použiť ako listinný dôkaz správu o objasňovaní priestupku, ktorá bola získaná v súlade so zákonom, pritom podľa § 119 ods. 2, veta prvá, Tr. por. za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona, pritom jeho nepoužiteľnosti, keďže ide o listinný dôkaz nebráni ani skutočnosť, že bola vyhotovená podľa osobitného zákona pred začatím trestného stíhania, čo je u listinných dôkazoch bežné (nebolo by napríklad možné nikdy objasniť ekonomickú trestnú činnosť, pokiaľ by sa odmietli, ako dôkazy vyhotovené pred začatím trestného stíhania, listinné dôkazy predstavujúce účtovníctvo firmy). Samozrejme sama osebe takáto správa nemôže byť jediným podkladom pre uznanie viny obžalovaného, môže ale slúžiť ako to už bolo vyššie uvedené na podporu tvrdení svedka - zasahujúceho policajta.

Svedkyňa B. sa na hlavnom pojednávaní ku skutku vyjadriť nevedela, nič bližšie si z dokumentovania trestného činu obžalovaného nepamätala. Ide o dôkaz, z ktorého neboli získané žiadne informácie, ktoré by priamo svedčili v prospech alebo neprospech obžalovaného, v žiadnom prípade teda nejde o dôkaz, ktorý by vinu obžalovaného podporoval, pritom obžalovaný svoju nevinu preukazovať nemusí (prezumpcia nevinu - Čl. 50 ods. 2 Úst. zák. č. 460/1992 Zb. Ústava SR v znení neskorších predpisov a § 2 ods. 4 Tr. por.), ale naopak orgány činné v trestnom konaní majú povinnosť vinu obžalovanému dokázať. Navyše tento dôkaz orgány činné v trestnom konaní „znehodnotili“ už v prípravnom konaní, a preto aj keby svedkyňa na hlavnom pojednávaní obžalovaného zo spáchania stíhaného skutku usvedčala, jej výpoveď by bola nepoužiteľná, pretože bola prítomná pri prečítaní a podpise zápisnice o výsluchu svedka G. D. v prípravnom konaní, čo znamená, že pri hodnotení jej výpovede už by nebolo možné rozlíšiť, či vypovedá to, čo vnímala ako svedkyňa skutku vlastnými zmyslami alebo len opakuje to, čo počula pri výsluchu svedka G. D., preto krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení ani nenariadil takýto dôkaz vykonať, len vyjadroval počudovanie nad tým, že orgány činné v trestnom konaní sa pri objasňovaní trestnej veci majú povinnosť vychádzajúc z ust. § 2 ods. 10 Tr. por. vykonať dôkazy v takom rozsahu, ktorý by umožnil súdu spravodlivé rozhodnutie, uspokojili s výsluchom jediného svedka, hoci popri ňom existoval ešte ďalší priamy svedok prejednávaného skutku.

Vinu obžalovaného nepodporovala ani výpoveď svedkyne C. E., ktorá uviedla, že si nepamätá, že by bola požiadaná o odber krvi, túto skutočnosť však netvrdil ani obžalovaný, uvádzal len, že so svedkyňou komunikoval policajt a vinu obžalovaného nepreukazuje ani svedecká výpoveď svedka C. D., pretože aj keď tento svedok tvrdil, že o odber krvi nebol požiadaný, na tom, že o takýto úkon požiadaný bol, sa zhodli tak obžalovaný ako aj svedok G. D., preto nebol dôvod im v tomto smere neveriť a spomínaný lekár si zrejme na túto udalosť len nepamätal.

Svedkovia K. E. a B. E., bez ohľadu na to, či im je potrebné veriť alebo nie, vypovedajú v prospech obžalovaného, preto ani ich výpovede vinu obžalovaného nepotvrdzujú.

Výpovedi obžalovaného, keďže ju pre pasivitu intervenujúceho prokurátora nebolo možné porovnať s jeho predchádzajúcimi výpoveďami, prokurátor totiž nepoukázal na rozpory v jeho výpovediach a zápisnice o jeho predchádzajúcich výpovediach nenavrhol čítať (§ 258 ods. 4 Tr. por.) je možné vytknúť len to, že je nepravdepodobné, aby sa dychovej skúške podrobil po tom, čo bol na ošetrovaní v nemocnici

pretože obmedzený na osobnej slobode bol o 00.47 hod. a dychovej skúške sa podrobil o 01.47 hod., pritom je z časového hľadiska nepravdepodobné, aby počas jednej hodiny bol predvedený na policajnú stanicu, boli proti nemu použité donucovacie prostriedky, bol odvezený do nemocnice na ošetrovanie a tam absolvoval návštevu minimálne dvoch ambulancií a následne sa podrobil dychovej skúške, na tieto nezrovnalosti vo svojej výpovedi intervenujúcim prokurátorom upozornený nebol a nebol ani opýtaný na príčinu ich vzniku (§ 258 ods. 4 Tr. por.). Pritom bez možnosti vysvetlenia nezrovnalosti vo výpovedi, nie je možné výpoveď obžalovaného ako nepravdivú odmietnuť.

Správa nemocnice vyvracajúca tvrdenia obžalovaného o vyššie naznačenej časovej postupnosti, teda dôkaz o tom, že obžalovaný časové súvislosti nepopisuje správne, bol vyžiadaný bez návrhu prokurátora (intervenujúca prokurátorka, ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 13.04.2016, ponúkla súdu lekárske správy založené v koncepte vyšetrovacieho spisu s tým, že súd mal v úmysle, ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyhotoviť ich kópie, založiť do spisu a oboznámiť s nimi strany v kópii, následne však bez návrhu prokurátorky rozhodol, že bude sám z vlastnej iniciatívy žiadať správy z nemocnice).

Niet preto zákonného podkladu pre záver, že obžalovaný vo svojej výpovedi nehovoril pravdu.

Napokon ani zistenie, že obžalovaný nepopisuje časové postupnosti priebehu skutku správne, keďže ich nie je možné z hľadiska dokazovaných skutočností považovať za zásadného významu, pre záver, že jeho výpovedi ako celku nie je možné veriť, nestačí.

A nakoniec vina obvineného musí byť preukázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s trestným poriadkom. Nemožno usudzovať na vinu obvineného zo spôsobu obhajoby, napríklad z toho, že obvinený zámerné vypovedal nepravdu, popieral určité skutočnosti, alebo sa snažil zviať vypočívajúce orgány na falošnú stopu a podobne; takýto postup súdu by znamenal potlačovanie práva na obhajobu a bol by v rozpore s prezumpciou nevinu (primerane R 38/1968)

Ako to už bolo vyššie naznačené obžalovaný nie je povinný svoju nevinu dokazovať, môže sa brániť akýmkoľvek spôsobom (samozrejme nesmie prekročiť hranicu dovolenosti právom napr. krivým obvinením iného, či jeho ohováraním a pod.), nemusí vôbec hovoriť pravdu, naopak je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vinu mu preukázať, pričom nedokázaná vina sa rovná dokázanej nevine (už spomínaná prezumpcia nevinu).

Pritom nie je vylúčené, aby vina obžalovaného bola založená v prevažujúcej miere len na jednom ťažiskovom dôkaze. Na takýto dôkaz sú ale potom kladené zvýšené nároky. Musí ísť o dôkaz, ktorý je logický, jasný zrozumiteľný, nie je vnútorne rozporný a nie je ani inými dôkazmi spochybňovaný, či dokonca vyvrátený.

P. atribúty výpovedi svedka G. D. nespĺňa. Spomínaný svedok na hlavnom pojednávaní dňa 13.04.2016 potvrdil, že obžalovaný odmietol dychovú skúšku, bol poučený o dôsledkoch nepodrobenia sa dychovej skúške ako aj o možnosti odberu krvi alebo biologického materiálu, avšak na otázku, ako sa obžalovaný vyjadril k tomuto poučeniu, svedok uviedol, že si nepamätá a nevedel ani s istotou povedať, či sa obžalovaný na odber krvi žiadal, s istotou však už ale tvrdil, že u C. D. sa obžalovaný na odber krvi žiadal. Pritom pokiaľ by sa obžalovaný na odber krvi žiadal a to aj za situácie, že dychovú skúšku odmietol, žalovaného trestného činu by sa nedopustil.

Tieto nedostatky vo výpovedi svedka pritom bolo možné aktivitou prokurátora odstrániť, pretože svedok vo svojej výpovedi v prípravnom konaní jednoznačne uviedol, že obžalovaný možnosť lekárskeho vyšetrenia odmietol. Vzhľadom ale na to, že prokurátor na tento rozpor vo výpovedi svedka nepoukázal zápisnicu o jeho predchádzajúcej výpovedi čítať nenavrhol, výpoveď svedka z prípravného konania sa súčasťou jeho výpovede na hlavnom pojednávaní nestala, a preto na ňu súd nemohol prihladať.

Zároveň orgány činné v trestnom konaní nevenovali pozornosť ani tvrdeniu svedka, že videl, ako obžalovaný vozidlo zamkýnal, pritom zo zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody obžalovaného vyplýva, že uňho žiadne kľúče nájdené neboli. Pri vylúčení záveru, že svedok nehovorí pravdu, pretože na to nemal žiaden dôvod, každopádne táto okolnosť vzbudzuje pochybnosti o viditeľnosti na mieste zásahu, pritom na tvrdení svedka, že práve obžalovaného videl z vozidla

vystupovať, obžaloba založila jeho trestnú zodpovednosť, preto tieto okolnosti bolo potrebné už v prípravnom konaní preveriť (už vtedy svedok tvrdil, že videl obžalovaného vozidlo uzamknúť a už vtedy bolo zo zápisnice o zadržaní zrejmé, že kľúče u obžalovaného nájdené neboli); na odstránenie týchto pochybností uistenie svedka na hlavnom pojednávaní, že miesto zásahu bolo dobré osvetlené, nestačí, pretože tento svedok zároveň nedokázal vysvetliť, prečo sa kľúče u obžalovaného nenašli, hoci mal mať obžalovaného neustále na dohľad a viditeľnosť mala byť dobrá.

Tieto pochybnosti neodstránila ani fotografia dokumentujúca prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti založená v spise, majúca zachytávať tváre vodiča a spolujazdca, pretože aj keď pri jej zobrazení na počítači je viditeľnosť osôb na nej zachytených o čosi lepšia, než v listinnej podobe, v žiadnom prípade, vzhľadom na jej nedostatočnú kvalitu, neumožňuje s istotou, či vysokou pravdepodobnosťou identifikovať vodiča vozidla. Takúto identifikáciu by snáď dokázal urobiť znalec z odboru kriminalistika, odvetvie antropológia, k čomu však v prejednávanej veci nedošlo.

V tejto súvislosti je nutné ešte konštatovať, že súdy bežne pri trestných činoch v doprave uznávajú vinu obžalovaného na podklade svedeckých výpovedí zasahujúcich spravidla ale oboch policajtov za situácie, že títo spoľahlivo a presvedčivo priebeh zásahu opakovane zhodne popíšu, čo ale nie je prípad, s ohľadom na vyššie uvedené, prejednávanej veci.

Je pochopiteľné, že zasahujúci policajt, ktorý v rámci svojej pracovnej činnosti realizuje množstvo zásahov, si nemusí detailne každý jeden pamätať, každopádne ale nie každý zásah končí trestným stíhaním, čím sa od ostatných odlišuje, je spojený s väčšou administratívnou náročnosťou, vypracovávaním rôznych záznamov, zápisníc, ktoré sú spravidla spojené s opakovaním priebehu, toho ktorého konkrétneho zásahu a celý tento proces v prípravnom konaní je spravidla zavŕšený výsluchom policajta, čo vytvára dostatočný predpoklad, aby si práve zásah, ktorý je predmetom súdneho konania, zapamätal. V opačnom prípade, pri neschopnosti policajta si na konkrétny prípad detailne spomenúť, sa orgány činné v trestnom konaní vystavujú riziku neunesenia dôkazného bremena v konaní pred súdom, zvlášť pri pasivite prokurátora, ktorý na výpoveď svedka - zasahujúceho policajta z prípravného konania nepoukáže a zápisnicu o jeho predchádzajúcej výpovedi čítať nenavrhne.

Základy kontradiktórneho procesu boli položené trestným poriadkom s účinnosťou od 01.01.2006. Po viac ako dvanástich rokoch (cca desiatich ku dňu konania prvých hlavných pojednávaní) už nemôže pasivita prokurátora a jeho očakávanie inkvizičného vedenia trestného konania súdom obstať.

K obhajobou namietaným chybám prípravného konania je potrebné v prvom rade uviesť, že trestný proces je v súčasnej dobe prísne formálne náročný, preto je relatívne bežné, že v jeho priebehu dochádza k rôznym chybám. Pritom ale nie každá chyba musí mať za následok nezákonnosť úkonu, ktorý je ňou poznamenaný alebo nepoužiteľnosť dôkazu, na ktorý sa takáto chyba vzťahuje. V takýchto situáciách je potrebné mať na zreteli, či spomínaná chyba mala za následok porušenie práv obžalovaného (obvineného) najmä z materiálneho hľadiska a v akej intenzite.

V prejednávanej veci však nie je možné prehliadnuť, že vyšetrovací spis má 25 strán, pritom takmer každý jeden úkon je poznamenaný chybou počnúc uznesením o začatí trestného stíhania s už vyššie vytýkanými nedostatkami, cez zápisnicu o zadržaní, z ktorej nie je zrejmé, či obžalovaný je zadržávaný, z obavy z pokračovania v trestnej činnosti, alebo preto, že ujde (tento dôvod sám osebe problém väčšieho významu nespôsobuje, pretože súd nie je viazaný dôvodmi ako ich definoval prokurátor, z čoho výkladom od väčšieho k menšiemu vyplýva, že nie je viazaný ani väzobnými dôvodmi, aké vo veci videl policajt), cez skutočnosť, že obžalovaný nebol po zadržaní v pozícii podozrivého bezodkladne vypočutý, pritom ust. § 85 ods. 4 Tr. por. ukladá orgánom činným v trestnom konaní túto povinnosť, aby podozrivý mal príležitosť podozrenie rozptýliť a vytvoriť si podmienky pre svoje prepustenie, cez skutočnosť, že výsluch svedka G. D. bol zrealizovaný pred výsluchom obžalovaného, čím sa vopred vylúčila možnosť na kontradiktórne vypočutie svedka ešte v prípravnom konaní (aj keď pre zachovanie zásady kontradiktórnosti pri výsluchu svedka postačí, ak je takýto svedok kontradiktórne vypočutý aspoň raz, a to aj v konaní pred súdom) cez skutočnosť, že pri čítaní zápisnice o výpovedi obžalovaného sa zúčastnila nie nezúčastnená osoba, ale rovno zasahujúci policajt, pritom vychádzajúc z ust. § 124 ods. 3 Tr. por. je nezúčastnená osoba garantom, že obsah zápisnice zodpovedá obsahu výsluchu, keď sa výsluch realizuje bez prítomnosti zapisovateľa, čo bol aj prípad prejednávanej veci, pretože vypočúvaná osoba potom môže v prítomnosti tejto osoby vznášať námietky proti obsahu zápisnice, cez skutočnosť,

že pri prečítaní a podpise zápisnice svedka G. D. sa zúčastnila ďalšia do úvahy prichádzajúca priama svedkyňa B. X., čím bola založená nepoužiteľnosť jej výpovede ako dôkazu v trestnom konaní z už vyššie uvedených dôvodov, cez skutočnosť, že po vykonaní dychovej skúšky bol síce do spisu založený certifikát analyzátora dychu, avšak vťahujúci sa na iný prístroj než ten, ktorý bol pri dychovej skúške použitý a končiac záznamom o preštudovaní spisu, ktorý napriek predtlačí neobsahuje záznam o číslach listov, ktoré boli obžalovanému predložené ale len údaj o tom, že obžalovanému bol predložený celý spis.

Obžalovaný pritom namieta, že celý vyšetrovací spis mu nebol predložený a preštudovanie sa konalo v inom čase, ako je uvedené na zázname. Vzhľadom na to, že obžalovaný údaj o čase svojim podpisom potvrdil, bez iného dôkazu sa nemôže úspešne domáhať uznania, že k preštudovaniu spisu došlo v inom čase než je v zázname uvedené. To už ale nemožno povedať o jeho námietke, že mu nebol predložený celý spis, obžalovaný totiž, pokiaľ sa na zázname neuvádza rozsah strán, nemôže vedieť, čo celý spis obsahuje, a preto jeho podpis v tomto smere jeho námietku, že o celý spis nešlo, nevyvracia.

Obžalovaný namieta, že v priebehu prípravného konania bol naňho vyvíjaný neprípustný fyzický a psychický nátlak. Vo všeobecnosti, pokiaľ niet iného dôkazu, sa zákonnosť úkonu realizovaného orgánom činným v trestnom konaní predpokladá. Ťažko však použiť takúto argumentáciu, keď 25-stranový spis je poznamenaný takým množstvom chýb, že už pre ich početnosť (aj keď niektoré z nich pri ich individuálnom výskyte by nemuseli predstavovať prekážku použiteľnosti dôkazu) predstavujú minimálne ignoráciu práv obžalovaného na obhajobu, kedy už bolo namieste odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi.

Záverom sa žiada ešte uviesť, že indicie obsiahnuté v spise, a to najmä dychová skúška aj keď necertifikovaným analyzátorom dychu naznačujú, že obžalovaný naozaj viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu; pre uznanie viny však indicie a ani skalopevné presvedčenie súdu nezaložené na zákonným spôsobom vykonaných dôkazoch nestačí, ale vinu obžalovaného je možné uznať len na podklade procesných v súlade so zákonom vykonaných dôkazov v konaní rešpektujúcom práva obvineného.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.